

u okresního soudu v H. jako soudu dožádaného k výsledku jako strana a přes to, že nedostavení své předem náležitě neomluvil, vyslechnut byl jako strana při roku k tomu účelu znova ustanovenému. Podle odvolatela názoru byl žalobce ohledně svého výsledku jako strana prekludován, soud dožádaný měl vrátiti spisy soudu procesnímu a tento měl postupovati ve smyslu § 381 c. ř. s. Avšak nedostavení se žalobce k roku tomu bylo podáním č. 1.24 náležitě omluveno a bylo proto právem ustanoveno nové stání k výsledku žalobce jako strany. Paragraf 381 c. ř. s. předpokládá nedostavení se neomluvené.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

důvodů:

Neodůvodněnou je výtku činěná pod dovolacím důvodem § 503 čís. 2 c. ř. s., že dožádaný soud neměl ustanovovati nový rok k výsledku žalobce jako strany, an předem své nedostavení se k prvému výsledku neomluvil, a že měl spisy vrátiti dle § 381 c. ř. s. rozhodujícímu soudu. Neboť § 381 c. ř. s. nepraví, že dodatečná omluva nemůže ospravedlniti opětné předvolání strany k výsledku, nýbrž ukládá zcela všeobecně soudu, aby posoudil jaký vliv na důkaz má nedostavení se strany k výsledku, vezma v úvahu pečlivě všechny okolnosti. Schválil-li rozhodující soud a odvolací soud tento postup dožádaného soudu, vzav za podklad svého rozhodnutí žalobcův výsledek, neporušil tím žádný předpis formálního práva. Vytýká-li dovolatel, že dodatečná žalobcova omluva neobsahuje vůbec dostatečné omluvné důvody, činí tak opožděně, poněvadž to v odvolání nevytýkal a nemůže doháněti to, co opomenul v odvolacím řízení.

Čís. 11477.

Propuštění z moci otcovské jest proti vůli otcově nepřípustné. Soud má jen zkoumati, zda propuštění s vůlí otcovou jest pro dítě výhodné, nemůže však nahraditi otcovo svolení.

(Rozh. ze dne 12. března 1932, R II 370/31.)

Návrh nezletilé, by byla propuštěna z moci otcovské, byl zamítnut soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Propuštění z moci otcovské jest proti vůli otcově nepřípustné. Neboť podle jasného doslovu § 174 obč. zák. v doslovu § 2 zákona ze dne 23. července 1919 čís. 447 sb. z. a n. jest rozhodující vůle otcova; otec propouští dítě ze své moci a dítě musí si k tomu opatřiti jeho svolení; soud má jen zkoumati podle § 266 nesporného řízení, zda propuštění s vůlí otcovou jest pro dítě výhodné, nemůže však nahraditi otcovo

svolení. Opačný názor vyslovený v rozhodnutích bývalého nejvyššího vídeňského soudu ze dne 12. listopadu 1867 čís. 5965 a ze dne 14. července 1869 čís. 3469 sbírky Gl. U. vedl by k obcházení předpisů §§ 176, 177 obč. zák. o zbavení moci otcovské. Nebyla proto nezletilá vůbec oprávněna žádati o propuštění z moci otcovské proti vůli otcově. Nebylo-li jejímu návrhu vyhověno, byť i z jiných důvodů, nemůže vůbec s úspěchem napadati zamítavá rozhodnutí a nebylo proto jejímu dovolacímu rekursu vyhověno.

Čís. 11478.

Nedolížila-li strana v odvolání důvod nesprávného právního posouzení věci v určitém směru, nemůže v tomto směru uplatňovati nesprávné právní posouzení věci v dovolání, třebaž odvolací soud přezkoumal (neprávem) právní posouzení věci prvním soudem i v onom směru.

(Rozh. ze dne 12. března 1932, Rv II 468/31.)

Žalobou, o níž tu jde, domáhala se manželka na manželi, by bylo manželství rozvedeno od stolu a lože z viny žalovaného manžela a by žalovaný manžel byl uznán povinným platiti žalobkyni výživné měsíčních 200 Kč. Procesní soud první stolice rozvedl manželství z viny obou manželů a zamítl žalobní žádost o placení výživného. Odvolací soud k odvolání žalobkyně napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobkyně, mimo jiné z těchto

důvodů:

Uplatňujíc dovolací důvod § 503 čís. 4 cřs. vytýká dovolání, že odvolací soud neposoudil věc správně po stránce právní co do zamítnutí žalobní žádosti o placení výživného, neposuzovav tuto žalobní žádost i s hlediska dvorního dekretu ze dne 4. května 1841 čís. 531 sb. z. s. Ani v tomto směru nelze dovolání přiznati oprávnění. V odvolání z rozsudku prvního soudu napadala žalobkyně sice celý tento rozsudek a uváděla mimo jiné jako odvolací důvod i nesprávné právní posouzení věci, aniž však, jak správně uvádí odvolací soud, dolíčila tento odvolací důvod, pokud jde o zamítnutí žalobní žádosti o placení výživného. Odvolací soud, jenž mohl přezkoumati rozsudek prvního soudu jen v mezích odvolacích návrhů a provedených odvolacích důvodů (§§ 462 a 467 čís. 3 c. s. ř.), nebyl tudíž ani oprávněn přezkoumati tento rozsudek i co do řečeného zamítavého výroku prvního soudu, ana žalobkyně v odvolání v této příčině vůbec nevytýkala a nedolížovala nesprávné právní posouzení věci. Nemůže proto žalobkyně v dovolání doháněti, co opomenula učiniti v odvolání, a nemůže důvodně brojiti proti napadenému rozsudku výtkou, že neposoudil věc správně po stránce právní;